

DE STER

NR. 5. MEI 1960

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

1915—1919

DE TEMPEL IN HAWAII

Ongeveer 50 jaar nadat de Kerk was opgericht, profeteerde Elder George Q. Cannon dat een tempel zou worden gebouwd op een van de veraf gelegen eilanden in de Stille Oceaan. In Laie, op het eiland Oahu, werd de plaats voor de Hawaiïan Tempel door President Joseph F. Smith uitgekozen op de 1e juni 1915. Het was de eerste Tempel, die buiten de Verenigde Staten gebouwd zou worden. Het landschap rond de Tempel is bijzonder fraai door de bomen, het struikgewas en de bloemen. Drie langwerpige terrasgewijze vijvers dalen in flauwe helling naar de oceaan af, met een grote ronde vijver juist boven het strand. Dit geeft de Hawaiïan Tempel een buitengewoon fraai aanzien. De Tempel werd van gebroken lava gebouwd, met staal versterkt. Hij werd ingewijd op Dankdag, de 27ste november 1919 door President Heber J. Grant. De afmetingen zijn 33 bij 26 meter, met een hoogte van 16 meter.

60e JAARGANG

Nr 5

INHOUD:	Blz.
INHOUD:	Blz.
De vraag van de maand	131
Aan de President der Nederlandse Zending van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen	134
Hoe Priesterschapsverordeningen te verrichten	136
Geestelijk lied	138
De Dode Zee-rollen	139
Een Goudgerand Zilveren feest	143
Abraham	144
Ter meerdere bekendheid omtrent onze Kerk	149
Onverstoorbaarheid	152
Lokale organisaties in het leven geroepen .	156
Gebeurtenissen in de Zending	157
Priesterschap	160

Redacteur: J. HENRY VOLKER

President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

DE VRAAG

van de maand

door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalven

★

Verschillen in de lijnen van afstamming.

VRAAG: *Gaarne zou ik een antwoord ontvangen op de volgende vraag: „Is het mogelijk voor alle leden van een gezin, vader en moeder inbegrepen, van de stam van Efraïm te zijn, terwijl één zoon van de stam van Manasse is?”*

ANTWOORD: Het is inderdaad zeer goed mogelijk, dat een patriarch bij het geven van zegeningen aan een gezin, verklaart dat de afstamming van een of meer leden verschilt van die van de anderen, door de inspiratie, welke hij ontvangt. Wij hebben in onze archieven zegeningen, die aantonen, dat er in gezinnen verschillen bestaan. Oppervlakkig beschouwd zou men kunnen concluderen, dat de patriarch zonder inspiratie had gesproken, maar deze gevolgtrekking is niet juist.

Het feit is dat wij, ieder van ons, van gemengde afstamming zijn. Niemand kan aanspraak maken op een volmaakte afstamming van vader op zoon langs één lijn. De Here zegende Abraham en zeide: „En Ik zal u tot een groot volk

maken, en Ik zal u bovenmate zegenen en uw naam groot maken onder alle volken, en gij zult een zegen zijn voor uw nakomelingen na u, en wel hierin, dat zij deze bediening en dit Priesterschap tot alle natiën zullen brengen.

„En Ik zal hen door uw naam zegenen, want allen, die dit Evangelie ontvangen, zullen naar uw naam worden genoemd, en zullen als uw nakomelingen worden gerekend en zij zullen verrijzen en u als hun vader zegenen.

„En Ik zal hen zegenen die u zegenen en hen vervloeken, die u vervloeken; en in u — dat is uw Priesterschap — en in uw nakomelingen — dat is uw Priesterschap — zullen alle geslachten der aarde worden gezegend, namelijk met de zegeningen van het Evangelie, die

de zegeningen der zaligheid zijn, namelijk des eeuwigen levens, want Ik geef u een belofte, dat dit recht zal voortduren in u en in uw nakomelingen na u — dat wil zeggen in uw natuurlijke nakomelingen, of de nakomelingen van uw lichaam”. (Abraham 2 : 9-11). Dus door de verstrooiing van Israël onder de naties, werd het bloed van Israël met dat van de niet-Joodse naties vermengd, waardoor de belofte aan Abraham werd vervuld, en de meeste leden van de Kerk, ofschoon tot hen werd gezegd dat zij, via Israël, afstammelingen van Abraham zijn, hebben ook niet-Joods bloed in de aderen. Dat wil zeggen: niemand is een directe afstammeling door Efraïm door alle generaties heen, of door Manasse of enige andere zoon van Jacob, zonder bloed van een andere stam van Israël verkregen te hebben. Toen Israël uit Egypte trok, verdeelde Mozes het in twaalf stammen en krachtens deze erfenis werden hun bepaalde delen van het land Palestina toegewezen. De leden van deze stammen werden echter niet gedwongen binnen hun eigen stam te huwen. Evenmin werd hun een gebod gegeven dat zij binnen de grenzen van het hun aangewezen gebied moesten blijven. Er is geen sprake van dat zij niet de vrijheid gehad zouden hebben om van plaats naar plaats te gaan en uit de verschillende stammen hun levenspartner te kiezen.

Toen de tien stammen naar Assyrië werden gebracht, wil dat niet zeggen, dat alle leden van die tien stammen werden gedeporteerd

en niemand overbleef. De Israëlieten hadden het voorrecht van de ene plaats naar de andere te trekken en onder de stammen Israëls te trouwen met wie zij wilden. Wellicht niemand kwam dus, na verloop van eeuwen, met een zuivere regelrechte afstamming van een van de zonen van Israëls. Ongetwijfeld waren er in de stam van Efraïm die met leden van de stam van Manasse huwden en omgekeerd en zo ook met de andere stammen van Israël. Bovendien weten wij, dat de Here heeft gezegd, dat Israël onder de niet-Joodse naties zou worden verstrooid en Hij, aldus doende, de niet-Joodse naties met het bloed van Abraham zou zegenen. Heden ten dage prediken wij het Evangelie in de wereld en wij vergaderen, volgens de openbaringen, aan Jesaja, Jeremia en andere profeten gegeven, de verspreide schapen van het huis Israëls. Deze verspreide schapen komen met niet-Joods bloed van hun niet-Joodse voorvaders. Onder al deze omstandigheden is het zeer goed mogelijk dat de meerderheid, bijna zonder uitzondering, van hen, die in de Kerk komen in deze bedeling, het bloed van twee of meer stammen van Israël en het bloed van niet-Joden in hun aderen hebben.

Het Boek van Mormon verklaart dat de Profeet Joseph Smith een afstammeling was van Joseph, de zoon van Jacob. Door openbaring weten wij ook, dat hij van de stam van Efraïm was, doch het is duidelijk, dat hij ook enig niet-Joods bloed in zich had, want in

het Boek van Mormon staat, dat het zou voortkomen „door middel van de niet-Jood”. Het kwam door Joseph Smith. Het is daarom redelijkerwijs te begrijpen, dat wij allen van gemengde afstamming zijn en dat het bloed van Efraïm en ook van Manasse in velen van ons kan zijn, eveneens het bloed van anderen van de twaalf stammen en dat niemand van ons, door de eeuwen heen, uitsluitend van een van de stammen afstamt. Bij het geven van zegeningen geeft de patriarch de afstamming aan door het bloed dat overheerst en zo kan het gebeuren, dat een zoon als een afstammeling van Efraïm wordt aangewezen en zijn broeder,

die dus dezelfde vader en dezelfde moeder heeft, terecht een afstammeling van Manasse wordt genoemd, of van Benjamin of van een andere stam van Israël. Een van de beste voorbeelden van dit verschil van bloed vinden wij in het boek Genesis. Het is de geboorte van Ezau en Jacob. Zij waren tweelingbroeders en toch, naar wat is geopenbaard, stonden zij even ver van elkander af alsof zij uit ouders waren geboren van verschillende nationaliteit. Misschien vinden wij de verklaring hiervan in de wet van Mendel over de verschillen in nakomelingen.

Aan goddeloosheid, gepeupel-regeering en huwelijksontwrichting zal onze beschaving te gronde gaan.

Bolland.

De kunst beeldt de hemel af; de liefde schept een hemel.

A. Leigh.

Die gröszte Angelegenheit des Menschen ist zu wissen, was man sein muss um ein Mensch zu sein.

Kant.

De werkzame mens begere alleen het rechte te doen, of het rechte ook gebeurt, gaat hem niet aan.

Goethe.

Wacht niet op buitengewone gelegenheden, grijp gewone gelegenheden aan en maak ze groot.

S. Harden.

Niet hij, die weinig bezit, maar hij, die veel begeert, is arm.

Seneca.

's-Gravenhage, 5 maart 1960.

*Aan de President der Nederlanse Zending van de Kerk
van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.*

Laan van Poot 292.

's-Gravenhage.

Geliefde President en Broeder in het Evangelie,

Naar aanleiding van de mij, bij Uw brief van 29 februari jl. toegezonden vragenlijst, zij het mij vergund U naast de vereiste beantwoording op de enquête, ook nog toelichting te geven op het waarom van mijn aangegeven voorkeur voor wat betreft de vraag door welke bepaalde leerstelling(en) der Kerk ik het meest werd aangetrokken en daarvoor moge dan onderstaand betoog dienen:

Uw zendingsveld hier te land ligt binnen een Christelijke gemeenschap, waarvan verwacht mag worden, dat deze in meer of mindere mate reeds bekend is met het Evangelie, echter *niet* met een *hersteld* Evangelie, zodat hierin reeds een groot voordeel ter bekering van personen is besloten, alsook in de vele onderdelen van het grote plan van Zaligheid waarvan allereerst genoemd kan worden het voorbestaan. Naar mijn weten namelijk heeft geen der andere kerken hierover ooit gewag gemaakt, terwijl juist de kennis hierover de ernstige onderzoeker van zo groot nut kan zijn. Immers geeft het wezen van dit voorbestaan het duidelijkste en meest aanvaardbare antwoord op de algemene vraag waarom wij nu reeds het genot mogen hebben van een vol en hersteld Evangelie en anderen, b.v. de bewoners van de diepe binnenlanden van Afrika en Azië niet. Bovendien lijkt mij de benadering van de nieuwe onderzoeker met het plan van Zaligheid daarom zo goed, omdat dit plan in elk onderdeel is te verdedigen met de Bijbel, een Schriftuur, dat in een Christelijke gemeenschap altijd wel enige bekendheid heeft, althans veel eerder als waarhied zal worden aanvaard door de beginnende onderzoeker dan het Boek van Mormon, dat hem als een lawine van onbekende feiten zal bestormen en hem eerder zal afschrikken dan doen naderen. Het wil mij daarom voorkomen, dat een ontvouwen van dit plan van Zaligheid, grondig belicht en volledig bevestigd door de betreffende bijbelteksten, bij de *serieuze* onderzoekers — deze zijn het die de

zendelingen willen ontvangen — het beste effect zal sorteren. Heeft nu de onderzoeker goed begrepen van welke enorme waarde dit grote plan is, dan zal een verklaring over het herstelde Evangelie gemakkelijker voor hem te begrijpen zijn en zal het door hem niet als een zekere aanmatiging worden beschouwd, dat het hout van Jozef nu juist in het grote Amerika moet zijn terecht gekomen, maar hij zal, reeds doordrongen zijnde van de grote waarde van het plan van Zaligheid, dat hem intussen reeds antwoord heeft gegeven op zo vele vraagstukken, verlangend worden te weten wat dit hout van Jozef eigenlijk wel te zeggen heeft, het hout dat zoals reeds is voorgezegd, eenmaal zal moeten samenkomen met dat van Juda tot een onverbreekbaar geheel en hij zal het Boek van Mormon ter hand nemen met een zekere nieuwsgierigheid en dan zal het moment komen, waarop hij eerlijkheidshalve zal moeten erkennen: Ja, de éénwording van het hout van Juda en van Jozef zie ik inderdaad vertegenwoordigd in de Bijbel en het Boek van Mormon, die op zo overtuigende wijze van elkaar getuigen en ik heb te erkennen dat door deze beide Boeken aan een verworpen Evangelie nieuw leven is gegeven en volledige herstelling.

Dan zal de onderzoeker beseffen dat het hout van Jozef werkelijk in Amerika is terecht gekomen, dan zal hij de zendelingen dankbaar zijn voor hetgeen zij hem leerden, dan zal hij met kracht en overtuiging kunnen getuigen van zijn hervonden God en hij zal het Boek van Mormon niet meer van zijn Bijbel willen scheiden, overtuigd als hij dan zal zijn van de waarheid ervan en voor hem zal het gemakkelijk zijn Joseph Smith als ware profeet aan te nemen, ook al zou hem tevoren veel kwaad over deze persoon zijn verteld.

Ik hoop van harte, dat hetgeen ik hier neerschreef voor U van enig belang mag zijn en ik bid de Vader in de naam van Zijn Zoon Jezus Christus, dat Uw zendingsarbeid vele en goede vruchten mag afwerpen.

Hoogachtend:

Uw broeder in het Evangelie,
Carlos Böck.

*Goedheid is niet rechtvaardig en niet onrechtvaardig of boos;
zij vergeldt kwaad met goed.*

Bolland.

Hoe Priesterschapsverordeningen te verrichten. (uit de Improvement Era van maart 1960)

Een van de grote zegeningen, die de dragers van het Melchizedekse Priesterschap ten deel vallen, is het voorrecht de Here te vertegenwoordigen in het verrichten van Priesterschapsverordeningen.

Bijvoorbeeld: Welk een zegen is het in een gezin, als de vader het geloof, de macht en de bevoegdheid heeft om zijn vrouw en kinderen te zalven, wanneer zij ziek zijn. Of: wanneer kinderen ingezegend, gedoopt of bevestigd worden, welk een gezonde geest van gezinseenheid wordt er geschapen, wanneer de vader waardig en in staat is deze verordeningen te verrichten.

Het Heilige Priesterschap hetwelk in deze bedeling op mannen wordt bevestigd, is natuurlijk de macht en de autoriteit die door God aan de mens op aarde is geschonken om in alle dingen voor de zaligheid van de mensen te handelen. Zij, die het dragen, hebben het recht, wanneer zij in overeenstemming met de wetten en vereisten van de Kerk handelen, om de Here zelf in de verrichting van heilige verordeningen te vertegenwoordigen. En het is hun plicht dit in rechtvaardigheid te doen, d.w.z. het te doen op een wijze, die de Here heeft voorgeschreven. Aangezien het de uitdrukkelijke werkwijze van de Kerk in deze heilige aangelegenheden is om er geen geschreven formulieren of gedetailleerde instructies op na te houden met betrekking tot de wijze waarop de meeste priesterschapsverordeningen behoren te worden verricht, is het voor de priesterschapdragere van het grootste belang om de juiste procedure te leren.

Er zijn slechts weinig vastgestelde formulieren in de Kerk. Het is de bedoeling dat de Heilige Geest de priesterschapdragere in hun bedieningshandelingen zal leiden.

Hieruit volgt, dat de broederen zo behoren te leven, dat zij de inspiratie van Gods Geest kunnen ontvangen; zij moeten het vermogen om met de goddelijke gedachte en wil in harmonie te zijn, aankweken. Wanneer zij dat doen, zijn hun gebeden eenvoudig, direct, passend en doeltreffend in Gods ogen.

Er zijn geen vastgestelde vormen voor priesterschapsverordeningen, die buiten de Tempel plaats hebben, behalve bij de doop en de bediening van het Avondmaal. Maar er zijn enkele noodzakelijke elementen, die bij het verrichten van alle verordeningen behoren. Deze zijn:

1. Alle verordeningen moeten worden gedaan in de naam van Jezus Christus.

2. Alle moeten worden verricht krachtens de autoriteit van het priesterschap.
3. En daarna het uiten van passende bewoordingen, waaruit blijkt, waar het om gaat. Bijvoorbeeld: Bij de bevestiging is het noodzakelijk dat de Heilige Geest wordt ontvangen; bij het ordenen tot het ambt van priester moet dit worden vermeld.

Alle dragers van het Melchizedekse Priesterschap moeten in staat en waardig zijn om, in overeenstemming met de gevestigde werkwijze van de Kerk, de volgende verordeningen te verrichten:

1. Het inzegenen van kinderen en het geven van een naam aan hen.
2. Het bevestigen en doen ontvangen van de Heilige Geest.
3. Het priesterschap bevestigen en het ordenen tot ambten daarin.
4. Het heiligen van olie.
5. Het zalven van zieken.
6. Het inwijden van graven.

Het vereist voortdurende waakzaamheid van de zijde der Kerkautoriteiten, dat geen gewoonten en vormen insluipen, die in tegenspraak zijn met de geest van het Evangelie van Jezus Christus. In de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen komen vaak dingen voor, die een illustratie zijn van de wijze waarop de oorspronkelijke Kerk, door de Heiland gesticht, in ernstige dwalingen verviel, die het zich onttrekken van Gods macht tengevolge hadden. Thans wordt voortdurende nauwlettendheid vereist om afdwalingen van het rechte pad te voorkomen, zelfs met de volledige organisatie van de priesterschap in de Kerk. Maar in de vroegere Kerk werd het Hoofd ervan, de Heiland zelf, gedood; zijn apostelen, die Hij had gekozen om de bediening over te nemen en de Kerk op aarde uit te breiden, werden ook gedood en iedere man, die autoriteit bezat, werd de leden ontnomen. Langzamerhand week de organisatie van de waarheid af en van de juiste manier waarop verordeningen moesten worden bediend, enz. en weldra heerste er duisternis. In onze dagen zouden wij dezelfde gevolgen ondervinden, indien daar niet de autoriteit van de apostelen was, die voortdurend over de Kerk waakt.

Door middel van openbaring heeft de Here ons de wijze bekend gemaakt waarop wij de zegen tijdens de bediening van het Avondmaal behoren te vragen en de woorden, die bij de doop gebedigd moeten worden. In het Boek van Mormon heeft ook Moroni ons verteld hoe Priesters en Leraren onder de Nephieten werden gecerdend. Daarbuiten is de Here niet gegaan.

De Heilige Geest wordt ons gegeven met het opzettelijke doel om, onder andere, de mensen te inspireren om alle plichten, tot het priesterschap behorend, te vervullen, en het is maar weinig minder dan heiligschennis voor wie ook, om een formulier van ordening op te stellen om door

anderen te worden gebruikt. Waar dit moge zijn gedaan, is dit ongetwijfeld met de beste bedoelingen gedaan. Doch matigt men zich dan niet een functie aan, die aan een lid van de Godheid behoort, de Heilige Geest? Waar deze formulieren zijn ingevoerd, zijn degenen, die ze gebruiken genoodzaakt om, wanneer de Heilige Geest hen zou inspireren iets tot een persoon te zeggen, die zij ordenen of aanstellen of zegenen, van het vooraf opgestelde formulier af te wijken.

„Het is die geest, die de mensen heeft aangespoord kerkelijke voorschriften samen te stellen, zoals die bestaan in. . . andere kerken. Voor bijzondere gelegenheden worden gebeden opgesteld en alles wat met verordeningen heeft te maken, wordt gerangschikt en gedrukt, zodat in de ceremonie geen fouten worden gemaakt”. Zo gaat het in kerken, die niet geloven, dat de Heilige Geest in deze tijd aan de mensen gegeven is. Schijnt het niet ongelofelijk, dat er mensen zijn, die hetzelfde willen invoeren in de Kerk van Christus, een Kerk, die door openbaring wordt geleid en door de Heilige Geest wordt geïnspireerd? Is het een wonder, dat met zulk een afwijking van de weg, door de Here aangewezen, dat mensen, aan zichzelf overgelaten, afdwalen en in verderfelijke dwaalingen vervallen?

GEESTELIJK LIED

*Die eenmaal Hem beminnen mocht,
Moet Hem altijd beminnen.
En die Hem zeer te vinden zocht,
Als eenen kleinen kinde,
Die neemt Hij liefdrijk bij de hand
En leidt hem naar Zijn land!
Die eenmaal in Zijn dienst wou gaan,
Maakt Hij van slaaf tot vrije,
Die zonder loon als knecht wou staan,
Wordt zoon en ingewijde,
En onderhoudt den laaien brand
Van 's harten offerand.
Die eenmaal Zijn beminde werd,
Kan nimmer meer verdueren.
Tot zuivre vreugd wordt hem de smert
Van leven en van sterven.
Een kind, de lachende ogen groot,
Ziet 't leven door den dood.*

Willem de Mérode.

DE DODE ZEE-ROLLEN

Was het Christendom er eerder dan Christus?

door Dr. O. Preston Robinson

(Overgenomen uit de Church Section van de Deseret News) III.

Ofschoon de ontdekking van de Dode Zee-Geschriften de grondslagen van de moderne opvattingen betreffende de oorsprong van het Christendom heeft aangetast, zaten de schrijvers van het Nieuwe Testament ten opzichte van het Evangelie niet in verlegenheid. Zoals in het voorgaande artikel aangetoond, zegt het Nieuwe Testament duidelijk, dat het Evangelie van Christus eeuwig is en dat het aan de mensen in de tijd van Mozes en Abraham werd verkondigd en altijd wanneer er behoorlijk geautoriseerde profeten op aarde waren.

Het is nu gebleken, dat er voor Petrus, Jacobus en Johannes en Paulus en andere getuigen van het Nieuwe Testament behalve het persoonlijk contact met de Heiland, nog een andere reden was waarom zij dit zo goed begrepen en wel omdat zij de beschikking hadden over belangrijke oude kronnieken, die sedert dien voor de wereld „verloren” waren gegaan. Dat minstens twee van die „verloren” boeken, de Hemelvaart van Mozes en het Boek van Henoeh, door één schrijver van het Nieuwe Testament als heilige schrift werd beschouwd, wordt bewezen door het feit, dat Judas, een dienstknecht van Jezus Christus en broeder van Jacobus, in zijn brief naar deze verwijst. (Judas 1 : 9, 13)

Waar zijn deze en andere boeken en waarom zijn zij nooit beschikbaar geweest voor algemene godsdienststudie?

DE PSEUDEPIGRAPHIA

Als een direct antwoord op deze vraag komt nu een van de gewichtigste aspecten van de ontdekking in de Dode Zeegrotten in het volle daglicht. Men weet nu, dat de inhoud van bepaalde grotten delen van rollen en fragmenten van papyrus van oude schrijvers omvatten, die slechts aan een betrekkelijk klein aantal geleerden bekend waren. Blijkbaar vormden deze manuscripten (volgens een autoriteit waren er minstens 17) een belangrijk deel van de bibliotheek van de Dode Zee-Verbondenen (de Essenen). Voorts is het zeer wel mogelijk, dat Jezus en vele van Zijn discipelen, die in dezelfde tijd leefden als die bibliotheek bestond en op weinige mijlen afstand daarvan arbeidden, deze oude verslagen

zeer goed gekend hebben. Hun invloed op het Nieuwe Testament is veelbetekenend. Niet minder dan 526 passages in deze boeken vertonen een treffende gelijkenis met passages in het Nieuwe Testament. Vooral de Apostel Paulus schijnt door die geschriften in het bijzonder beïnvloed te zijn geweest. Een van de Dode Zee-rollen, oorspronkelijk voor de geschriften van Lamech, de vader van Noach, gehouden, bleek na vertaling een gedeelte van die pseudepigraphische boeken te zijn, nu bekend als het Boek van Noach.

De geschiedenis van deze belangwekkende kronieken, hoe die ontstonden en bewaard werden, zal wel nooit geheel bekend worden. Niettemin zijn thans voldoende feiten bekend om daarover een fascinerende geschiedenis te schrijven.

DE SEPTUAGINT

Volgens de Brief van Aristeas (1) in het jaar 275 v.C. ongeveer, was koning Philadelphus van Egypte, de jongste zoon van Ptolomaeüs, bezig aan een plan om de grootste bibliotheek ter wereld te bouwen.

Voor dat doel had hij Demetrius van Pholerum aangehouden als zijn eerste bibliothecaris. Demetrius had vele boeken van de wereld in zijn bezit, maar de Hebreeuwse kronieken ontbraken hem. Daarom stelde Philadelphus, een rechtvaardig koning vol broederlijke liefde, zich in verbinding met Eleazar, hogepriester te Jeruzalem (2) en regelde het zo voor hem, dat hij zes geleerden uit elk van de stammen Israëls kon kiezen en deze met de Hebreeuwse kronieken naar Alexandrië zenden om deze in het Grieks te vertalen. Deze geleerden voltooiden de vertaling in 72 dagen en aldus ontstond de Griekse Septuagint, een van de bronnen, waaruit — tezamen met de Latijnse Vulgata en de Massoretische Teksten, de King James Bijbel werd verkregen.

Het is niet nauwkeurig bekend hoeveel kronieken bij de originele Septuagint waren betrokken. Ten tijde van Christus waren er echter ongeveer 69 boeken, 30 meer dan nu het Oude Testament bevat en 45 meer dan oorspronkelijk in de Hebreeuwse Talmud waren opgenomen. Dr. Charles heeft 13 van die overgeschoten boeken in zijn uitgave van de Apocryphen opgenomen en 17 in wat hij noemt de Pseudepigrapha. (3)

„VERLOREN” KRONIEKEN

De Apocryphe Boeken waren onder de Christelijke kerkgangers vrij goed bekend, doch vóór de ontdekking van de Dode Zee-rollen wist practisch niemand, behalve de geleerden, iets van de Pseudepigrapha af. Ongetwijfeld zijn er gegronde redenen waarom de Pseudepigrapha niet in de Heilige Schrift werden opgenomen. De redenen waarom zij niet zulk een algemene bekendheid hebben verworven als de Apo-

cryphen, zijn echter wel enige bespreking waard.

Volgens Dr. Charles is één voorname reden, met betrekking tot de Boeken van Henoch tenminste, dat zij door Hilarius, Hiëronymus en Augustinus, die zich blijkbaar zorgen maakten over de inhoud van deze boeken, in de ban waren gedaan. Deze drie mannen, die in de jaren tussen 353 en 430 leefden en werkten en die een enorme invloed hadden op wat als schriftuur aanvaard of verworpen werd, waren waarschijnlijk verontrust over de Christelijke leerstellingen die sommige van deze boeken bevatten, lang voor de tijd van de Heiland. Daar zij geen kennis hadden van de eeuwigheid van het Evangelie en niet wisten dat Christus dit plan had voorgesteld voordat de wereld was geschapen, moeten deze mannen en andere geleerden van hun tijd gevreesd hebben, dat het Christelijk karakter van deze boeken het geloof van de leden-kerkleden te niet zou doen. Het gevolg was blijkbaar, dat al het mogelijke werd gedaan om deze boeken te verbieden en uit de circulatie te houden.

NIET VOLLEDIG ACHTERGEHOUDEN

Gelukkig echter, konden ze niet volledig worden achtergehouden. Volgens Dr. Charles vond een geleerde, Bruce genaamd, tegen het einde van de 18de eeuw enige van die oude geschriften in Abessynië en nam ze mee naar Engeland. Hier maakte Richard Laurence (1760-1838) de eerste vertaling in een moderne taal van enkele er van. In 1913 publicerde Dr. Charles zijn zeldzame en moeilijk te verkrijgen twee-delig werk, dat de Apogryphen en de Pseudepigrapha bevat. Door zijn groot onderzoekingswerk en geleerdheid zijn deze boeken bewaard en kunnen nu worden vergeleken met de rollen en fragmenten uit de Dode Zee-grotten.

INHOUD VAN DE PSEUDOPIGRAPHA

Charles' verzameling van de Pseudopigrapha bevat 17 boeken, die hij rangschikt onder de hoofden: oorspronkelijke geschiedenis, heilige legenden, openbaringen, psalmen, ethica en wijsheid en geschiedenis. De titels van de boeken zijn: het Boek der Vreugdefeesten, een opnieuw geschreven geschiedenis van de schepping voor Mozes, de brief van Aristeas, een geschiedenis van het ontstaan van de septuagint, het Boek van Adam en Eva, de geschiedenis van Adam en Eva en hun getuigenissen, gericht tot hun kinderen, het martelaarschap van Jesaja, de geschiedenis van de wijze, waarop Jesaja werd gedood. (Deze geschiedenis was blijkbaar aan Paulus bekend, hij verwijst naar Jesaja's dood in Hebr. 11:37). Henoch, een verslag van Henoch's visioenen en leringen — waarschijnlijk een van de belangrijkste boeken uit de oudheid buiten de Schriften, de Testamenten van de 12 Patriarchen, de

leringen en getuigenissen van de vaders der Twaalf Stammen, de Sibyllinische Orakelen, een verzameling van oude en wijze gezegden, de Hemelvaart van Mozes, de leringen en het getuigenis van Mozes, wanneer hij tracht het volk tot bekering te roepen, II Henoeh, bekend als het Boek der Geheimen van Henoeh, meer van de leringen van deze grote profeet bevattende, II en III Baruch, de inspirerende onderrichtingen van een groot profeet, die in Jeruzalem profeteerde gedurende de regering van Jeconia en een tijdgenoot van Jeremia, ongeveer 600 v.C. Hij waarschuwde het volk, dat Jeruzalem zou worden verwoest, en „smeek Jeremia en allen, die zijn evenals gij zijt, uit deze stad te trekken”. Voorts 4 Ezra, meer leringen en getuigenis van deze grote profeet bevattende, de Psalmen van Salomo, een verzameling van 18 psalmen, 4 Maccabeeën, waarschijnlijk een kroniek betreffende leringen uit de synagogen gedurende de eerste eeuw voor Christus, de geschiedenis van Ahikar, waarschijnlijk een verslag over Hebreeuwse folklore, dat tot ver in de oudheid teruggaat; de Fragmenten van het Zadokitische Werk, dat nu wordt gehouden voor een kroniek, dat gelijksoortig is aan de Handleiding voor Discipline, een van de belangrijkste rollen, die in de Dode Zee-grotten werden gevonden. Het bevat de leer, de organisatie en onderrichtingen van de Essenen — of Dode Zee-Verbondenen.

De invloed van deze boeken op de oorspronkelijke Christelijke Kerk was ongetwijfeld van betekenis.

De mogelijke omvang van deze invloed, enige voorbeelden van overeenkomst in leer en onderricht en het nieuwe bewijs, dat door deze kronieken ten aanzien van de eeuwigheid van het Evangelie wordt geleverd, zal in een volgend artikel worden besproken.

-
- (1) Een oude kroniek, dat volgens zijn schrijver ongeveer in 275 v.C. moet zijn geschreven. De geleerden, onder wie Dr. Charles, geloofden dat het niet eerder werd geschreven dan in 130-70 v.C.
  - (2) Philadelphia, de Stad der Broederlijke Liefde, was de oorspronkelijke naam voor Amman, thans de hoofdstad van Jordanië.
  - (3) De naam „Pseudepigrapha” heeft men aan bepaalde oude geschriften gegeven, waarvan het auteurschap, volgens de geleerden, twijfelachtig is. Zij geloven, dat deze boeken niet werden geschreven door de mensen, wier namen zij dragen, maar door personen onder pseudoniem. Vandaar de naam pseudepigrapha.

Een Goudgerand Zilveren feest

Het is een goede gewoonte in ons lieve vaderland om echtparen, die een bepaald aantal jaren samen op de levenszee hebben gedobberd, gevaren dan wel ten anker zijn gegaan, speciaal te gedenken. Dan worden zij geluk gewenst met hun koperen bruiloft, hun zilveren, gouden en — dank zij de verhoging van de gemiddelde leeftijd van de mensen — ook wel met hun diamanten huwelijksfeest. Zelfs zijn er, naar ik heb gehoord, die een tinnen bruiloft willen invoeren, die dan zou worden gevierd op de dag nadat zij zes en een kwart jaar geleden elkander het jawoord gaven.

Wij hebben in onze Ster reeds met verschillende bruiloften te maken gehad, ook met 40-jarige. Voor zover mij bekend, heeft men daar geen naam voor uitgedacht. Daarom doe ik het zelf maar. Het zilveren huwelijksfeest met gouden rand. Of zwaar verguld, zo U wilt.

U zult langzamerhand wel willen weten, over wie het nu gaat. Het zijn Broeder Juriaan Wringer en Altina Hoekstra, te Groningen, die op de 27ste van deze maand dit laatstgenoemde feest hopen te vieren. Wij allen, als medeleden van de Kerk en natuurlijk in 't bijzonder zij, die dit echtpaar goed kennen, zullen zich bij dit verlangen gaarne aansluiten en wij wensen deze broeder en zuster dan ook van harte geluk met deze mijlpaal in hun leven, te meer daar Zuster Wringer, die zeer lange tijd bedlegerig is geweest, door haar geloof en haar geestkracht zo ver is genezen, dat zij de Kerk kan bezoeken, zij het dan in een invalidenwagentje.

Bijgaande foto werd tien jaar geleden genomen, toen zij een maand lid van de Kerk waren. In april 1956 waren beiden in staat naar de Zwitserse Tempel te gaan, waar zij voor de eeuwigheid als man en vrouw aan elkander werden verbonden. Hun doop had plaats op 13 april 1950, tegelijk met hun schoonzoon en de vader van Zuster Wringer.

Wij wensen dit waardig echtpaar Gods zegen op hun verdere levensweg toe.

Abraham

Abraham woonde in de vlakke van Haran, in het binnenland van Azië, toen de Here God hem verscheen en tot hem zeide: „Verlaat uw vaderland en uwe bloedverwanten, en ga naar het land, dat Ik u wijzen zal!” Dat klonk wel hard. Hoeveel tedere banden, waardoor hij aan woonplaats en familie gehecht was, moest hij met geweld verscheuren! Maar hij vertrouwde, dat zijn God niet zonder geldige reden en goede bedoeling dit zware offer van hem eiste. De Here verzekerde hem dan ook, dat Hij het goed met hem voorhad. Hij zou hem steeds beschermen en tot een groot en machtig volk maken, zodat ieder zijn geluk hoog zou roemen, en de beste wens, die men elkander kon doen, deze zou zijn: „Wees gezegend als Abraham!”

Vast vertrouwend op de goddelijke hulp, maakt hij onmiddellijk aanstalten om te vertrekken. Gelukkig hoeft hij niet alleen te gaan. Zijn vrouw Sarai, zijn slaven en slavinnen zullen hem vergezellen, en ook zijn neef Lot met zijn gezin sluit zich bij hem aan. Vol moed gaan zij de onbekende toekomst tegemoet. Zij trekken over de Eufraat en komen in een dor land, waar slechts enkele plekken weide en water verschaffen. Steeds verder! Zij gaan Kanaän binnen, dat slechts door weinige volksstammen is bewoond. Zij waren nog niet ver in dat land doorgedrongen, of de Here verschijnt aan Abraham. In een dal, waar eens de stad Sichem zou verrijzen, verhief zich een statige eik, later onder de naam van „eik van Mamre!”, ver in de omtrek bekend. Dáár hoorde Abraham de stem van God: „Dit is het land, dat ik voor u en uwe nakomelingen bestemd heb.” Toen bouwde Abram een altaar en bracht God de Here een dankoffer voor de ondervonden hulp en de heerlijke belofte.

Na enige tijd braken de zwervelingen weder op, en steeds in dezelfde richting voortgaande, kwamen zij te Bethel, waar zij opnieuw de tegenwoordigheid van God bespeurden en Hem ter ere offerden.

Nog konden zij geen rust vinden; hun weg vervolgende, kwamen zij eindelijk in de zuidelijke streken van Kanaän, zodat zij dus het gehele land waren doorgetrokken, dat de Here God aan zijn gunsteling had beloofd.

Abraham wordt hier voorgesteld als een man des geloofs. Begrijpt gij dit woord? De aartsvader luisterde naar hetgeen God hem zeide, volbracht gewillig Zijn gebod en vertrouwde vast op Zijn beloften. Dit

nu noem ik geloof. — Maar, zo vraagt gij misschien, God spreekt toch niet tot ons? Wel zeker! Hij spreekt tot ons door onze Profet en door uw Priesterschapdraggers. In het bijzonder spreekt Hij tot ons, door de Heilige Geest, in ons gemoed. Door die innerlijke stem zegt God ons telkens, wat Hij van ons wil. Dat bevel schijnt ditkwijls hard; aan onze plicht zijn misschien allerlei onaangenaamheden verbonden; maar als wij dan niet vragen, wat wij willen, maar wat wij moeten, en, zonder angstvallig de gevolgen onzer gehoorzaamheid te berekenen, alleen door de drang van ons hart gedreven, Gods wil volbrengen, dan tonen wij GELOOF te bezitten. En dat bekomt ons steeds goed. Wel is waar gaat het ons dan niet altijd als Abram, die, door zijn God met allerlei voorspoed werd gezegend, maar wij voelen toch Gods nabijheid en in onze trouw aan geweten en plicht vinden wij het reinst geluk.

Alleen aan getrouwe en gelovige Mormonen, mensen, die zichzelf vergeten kunnen voor een hogere roeping (vooruitgang), heeft de wereld iets te danken. De grootste, die wij kennen, is Jezus Christus, die daarom ook de schone naam draagt van „volmaker des Geloofs”. Zij allen roepen tot u en tot mij: „Doet uw plicht, kome er van wat wil!” Abram trok nog steeds verder naar het zuiden. Het was de hongersnood in Kanaän, die hem naar Egypte dreef. De toestand werd nijpend voor Abram en de zijnen. Hij was van zorg vervuld en in gedachten vroeg hij zich af, hoe men hem daar als vreemdeling zou ontvangen. Nog een bijzondere omstandigheid vermeerderde zijn angst. Zijn vrouw Sarai was buitengewoon schoon. Door deze grote schoonheid, van zijn vrouw Sarai, vreesde hij in moeilijkheden te geraken. Maar de Here God kende de zorgen van Abram. En juist op het moment, dat hij Egypte zou binnentrekken, zeide de Here to hem: „Zie, uw vrouw Sarai is een vrouw zeer schoon om te zien; daarom, wanneer de Egyptenaren haar zullen zien, zullen zij zeggen: Zij is zijn vrouw. En zij zullen u doden, maar haar in het leven laten; daarom moet gij aldus handelen: Laat zij tot de Egyptenaren zeggen, dat zij uw zuster is, en uw ziel zal leven. Abram vertelde aan Sarai, wat God hem had geboden, en zeide tot haar: Zeg daarom tot de Egyptenaren, bid ik u, dat gij mijn zuster zijt, opdat het mij wel ga om uwentwil, en door u zal ik behouden blijven.

De koning zelf had van Sarai gehoord, en zijn waardigheid bracht niet mede, om aan de bloedverwanten van een vrouw, die hij begeerde, verlof te vragen om haar te mogen trouwen. Hij liet haar dus ontvoeren en in zijn paleis brengen. Maar spoedig deed God hem zijn misgreep bemerken, en natuurlijk was hij boos op Abram en verweet hem, dat hij door Abram was bedrogen. Maar Abram verdedigde zich door te zeggen, dat hij volstrekt geen onwaarheid gesproken had, omdat Sarai wel is waar zijn vrouw, maar tevens zijn half zuster was. De koning nam met die opheldering genoegen en gaf Abram rijke geschenken tot vergoeding van het leed, dat hij hem had aangedaan.

Abram keerde uit Egypte naar Kanaän terug en sloeg wederom zijn tenten te Bethel op.

Zijn neef Lot was nog altijd bij hem, maar nu en dan dreigde de goede verstandhouding tussen die twee verbroken te worden, ja, op de duur bleek het een onmogelijkheid, samen te blijven. Ieder van hen bezat een zeer aanzienlijke kudde, zodat er zeer moeilijk voor alle dieren in dezelfde streek voldoende weideplaatsen te vinden waren. Want al waren de inwoners niet talrijk, toch was het land bewoond, en de Hebreëen moesten zich dus behelpen met die gedeelten, welke niet door de Kanaänieten waren bezet. Als gevolg daarvan was het vee van Abram en Lot in een te kleine ruimte opeengehoopt, en dit gaf gedurig aanleiding tot vechtpartijen tussen hun knechten, die elkander het recht op de een of andere weide of waterput betwistten. De vriendschap tussen de meesters was hierdoor nog niet verkoeld, maar Abram begreep, dat dit er van zou komen. Liever wilde hij tijdig in vrede en vriendschap van Lot scheiden, dan de kans lopen, dit later in vijandschap te moeten doen. Hij sprak er zelf met Lot over, en wel op een manier, die zijn hart eer aandeed. Als hoofd en oudste van de stam, had hij natuurlijk het recht, zelf de streek te kiezen, waar hij zijn verblijf zou houden, maar met de grootste onbaatzuchtigheid liet hij aan Lot de keus: „Gij ziet zelf” zei hij, „dat wij niet samen kunnen blijven; onze kudde is te talrijk, en onze knechten kunnen elkander niet verdragen; wij moeten dus als goede vrienden uiteengaan. Ik laat het aan u over, in welke streek gij wonen wilt, en zal dan zelf een andere kant uitgaan”.

Lot was lang niet zo grootmoedig. „Hebben is hebben, en krijgen is de kunst”, dacht hij, en koos, echt inhalig, het beste gedeelte. Hij zou zich met de zijnen in de vruchtbare vallei van Sodom en Gomorra vestigen. Een heerlijke streek, vooral voor herders: grazige weiden in overvloed, en aan water geen gebrek, daar de rivier de Jordaan de ganse vlakte besproeide; en dan — wat Lot bijzonder aantrok — steden in de nabijheid, zodat het leven er vrolijker was dan elders. Lot scheen al bij uitstek verstandig te hebben gekozen.

Abram dacht het zijne over de inhaligheid van zijn neef, maar hij liet er niets van merken, en de beide stamhoofden scheiden in vrede. Abram vertrok zuidwaarts en sloeg zijn tenten op onder de beroemde eik van Mamre, waar hij opnieuw van de Here God de verzekering ontving, dat zijn nakroost heel Kanaän zou bezitten, en aldaar God een offer bracht.

Intussen ging het Lot niet zo naar wens. Aanvankelijk had hij zich in die vruchtbare streek zeer gelukkig gevoeld; nadat hij een tijd lang dicht bij Sodom zijn tenten had opgeslagen, had hij zich eindelijk, door het vrolijke stadsleven aangelokt, binnen de muren gevestigd. Maar dat bekwam hem slecht. De koning van Sodom en enige naburige steden werden in een oorlog gewikkeld met machtige vorsten uit het noord-

oosten. Deze behaalden de overwinning en voerden nu, volgens het ruwe krijgsgebruik uit die dagen, de inwoners als slaven mede en verklaarden alle bezittingen tot buit. Ook Lot werd van alles beroofd, en met de zijnen zuchtte hij in slavernij.

Dat hoorde Abram. Menigeen zou er zich misschien inwendig over hebben verheugd en gedacht: precies zijn verdiende loon! Maar Abram was van een ander karakter. Hij vergat, hoe slecht Lot hem behandeld had, en maakte terstond toebereidselen om hem te helpen. Hij wapende 318 onderhorigen, op wie hij vast kon rekenen, en bevriende burenen gaven hem nog een aantal dappere mannen mede. Met deze kleine macht zette hij het vijandelijke leger in versnelde dagmarsen achterna, haalde het weldra in en viel het in het holle van de nacht op het lijf, zodat het in schrik en verwarring op de vlucht sloeg, en de pas gemaakte buit en al de mensen, die als slaven uit Sodom waren weggesleept, in de handen van Abram en zijn mannen liet. Volgens oorlogsrecht behoorde alles nu aan Abram; maar hij wilde zich niet verrijken ten koste van anderen. Hij had het zwaard alleen getrokken, om de verdrukten te helpen, niet als een vrijbouter, om anderen uit te plunderen. Maar van deze grootmoedigheid had men echter geen begrip, en de koning van Sodom meende al heel wat van Abram te vragen, toen hij als een grote gunst verzocht, dat hem en zijn onderdanen de vrijheid zou gegeven worden: wat hun bezittingen betrof, het sprak vanzelf, dat Abram, als overwinnaar, die zou medenemen. Hoe verbaasd was de koning, toen Abram hem verzekerde, dat hij geen draad of schoenriem, die aan de inwoners van Sodom toekwam, zich zou toeëigenen. „Niemand”, zo klonk de fiere taal, „zal later mogen zeggen: van mijn geld is Abram rijk geworden”.

Maar, geen mildheid ten koste van anderen! Abram bedacht, dat het niet mooi stond vrijgevig te zijn met iets, waarover hij zelf niet te beschikken had, en daarom herinnerde hij de koning er aan, dat volgens alle recht zijn knechten moesten beloond worden voor hun moeite en zijn bondgenoten voor hun onverplichte hulp. Niemand was hier op tegen, waarna de inwoners van Sodom, verheugd over deze onverwachte uitkomst, naar hun stad terugkeerden. Abram ging terug naar de eikeboom van Mamre, met het blijde gevoel, een goede daad verricht en kwaad met goed vergolden te hebben.

Wat een verschil tussen Abram en Lot! Ik kan mij voorstellen, dat Lot, toen hij uit de slavernij verlost werd, zijn ogen niet naar zijn oom durfde opslaan: deze bittere schaamte was zijn verdiende loon voor zijn hebzucht.

Hoe gelukkig zou het zijn, als alle mensen zo grootmoedig waren als Abram. Maar dat laat veel te wensen over. De meesten rekenen altijd naar zich toe, weigeren iemand te helpen, die, naar zij zeggen, „het er niet naar gemaakt heeft”, kunnen nooit hun grieven op zij zetten en scheppen er een hatelijk behagen in, wanneer een ander er door

eigen schuld inloopt. Anderen maken zich om een kleinigheid boos, willen die hun medemens betaald zetten, en denken al heel heldhaftig te zijn, wanneer zij naar de regel handelen: „leer om leer”. Dat schijnt flinker, dan het werkelijk is. Er is veel meer kracht nodig, om grootmoedig en vergevensgezind te zijn dan om zich te wreken; want daarvoor moeten wij onze zelfzucht overwinnen, die ons influistert, dat wij dwaas doen, als wij niet voor ons eigen belang zorgen, en het kost heel wat moeite, voor die stem het oor te sluiten.

Abram was daartoe wel in staat, omdat hij geloof bezat. Hij was gewoon aan iets hogers te denken dan aan zijn persoonlijk genoegen of voordeel. Hij vroeg naar Gods wil en had zich gewend die ook op te volgen. Daar had hij zich wel bij bevonden; zijn godsvrucht maakte hem gelukkig. Zo iemand kan gul en grootmoedig zijn. Maar zij, die zelden of nooit naar roeping en plicht vragen, die altijd met hun eigen persoon zich bezig houden, worden meestal inhalig en kleingeestig.

Wij mogen nooit uit het oog verliezen, dat vergeten en vergeven, anderen helpen en zichzelf verloochemen, eerst groot is en gelukkig maakt!

Lot was, zoals wij zien, uit een dreigend gevaar gered, maar een ander, niet minder groot, hing hem boven het hoofd.

De inwoners van Sodom hadden door hun verregaande slechtheid de toorn van God in zulk een hevige mate gaande gemaakt, dat Hij er aan dacht, de tad, met al wat er in was, te verdelgen. Maar eerst wilde Hij nauwkeurig onderzoeken, of zij deze straf werkelijk reeds verdiende. Daarom begaf Hij zich met twee Zijner dienaren of engelen naar Sodom. Onderweg verbleef Hij enige tijd in Abrams tent en gaf hem Zijn voornemen te kennen. „Voor u, Mijn getrouwe dienaar”, sprak de Here, „wil Ik niet verborgen houden, wat Ik van plan ben. Ik heb zoveel gehoord van de goddeloosheid van Sodom en Gomorra, dat Ikzelf wil gaan zien, of het nog mogelijk is de inwoners te sparen; maar hebben zij, zoals Ik vermoed, de maat hunner boosheid vol gemeten, dan weet Ik, wat Mij te doen staat, en is hun verderf onherroepelijk besloten”.

Van deze woorden ontstelde Abram hevig. Niet alleen kwam hem terstond Lot met zijn gezin voor de geest, maar met ontroering dacht hij er tevens aan, hoeveel mensen met een plotselinge dood werden bedreigd. Zou die slag nog zijn af te wenden? Het was waar: de goddeloosheid van die steden was hemelstergend, en Gods toorn zeer terecht, maar toch. . . zou Zijn toorn niet gestild kunnen worden? En dan, zou Hij alle inwoners, goede en slechte, gelijk treffen? — Abrams hart liet hem niet toe, te zwijgen; hij wilde de voorspraak van die mensen zijn, al wist hij niet, hoe de Here God zijn verzoek zou opnemen.

(Wordt vervolgd)

Ter meerdere bekendheid

omtrent onze Kerk.

De zendingspresident ontving enige weken geleden een verzoek om gegevens omtrent de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen om te worden opgenomen in de Winkler Prins encyclopaedie. Er werden een aantal vragen gesteld, waarvan de beantwoording hier volgt:

Vraag 1. *Aantal leden van de Kerk.*

	1950	1960
Totaal	1.111.314	1.615.799
in de U.S.A.	995.738	1.447.756
in andere landen	115.576	168.043
in Nederland	3.157	3.970
waarvan in Rotterdam	736	750
in Amsterdam	550	600
in Den Haag	358	372

Vraag 2. *Aantal Tempels.*

	1950 (9)	1960 (12)
Totaal		
In de U.S.A.		
St. George, Utah.		
Manti, Utah.		
Logan, Utah.		
Salt Lake City, Utah.		
Mesa, Arizona.		
Idaho Falls, Idaho.		
Los Angeles, California.		

In andere landen,

- Cardston, Canada.
- Laie, Hawaïi.
- Bern, Zwitserland.
- Hamilton, New Zeeland.
- London, England.

Vraag 3. *Zendingen.*

Aantal zendingen die de gehele dag besteden om dit werk te doen voor de tijd van 2 à 3 jaar van 1950 tot 1960 totaal	22.518
aantal mannelijke zendingen van 1950 tot 1960	19.866
aantal vrouwelijke zendingen van 1950 tot 1960	2.652
aantal per 1 januari 1960 in U.S.A.	2.604
aantal per 1 januari 1960 in andere landen	3.286
aantal per 1 januari 1960 in Nederland	117
aantal zendingen die alleen een gedeelte van hun tijd besteden, over de gehele Kerk genomen per 1 jan. 1960	6.950

Vraag 4. De huidige Profeet en leider is David O. McKay, die sedert 1951 dit ambt houdt. Er zijn geen fundamentele veranderingen aangebracht in de Kerk verordeningen sedert hij dit ambt aanvaardde.

Vraag 5. *Kerkelijk Welvaarts Plan.*

Er zijn op het ogenblik 130 voorraadschuren voor de uitdeling van de producten. Er zijn 600 verschillende instellingen zoals veehouderijen, confectie fabrieken, conserven fabrieken, zeepfabrieken, bakkerijen, boomgaarden en groententeelt, enz.

92 % van de goederen die gemaakt worden, gaat naar de instellingen. Het Welvaarts Plan is van groot belang voor de U.S.A. en uitsluitend voor hen, die wegens te lage inkomens niet in de belasting door het gouvernement worden aangeslagen.

Vraag 6. De Kerk is financieel geïnteresseerd in de volgende industriële en handels ondernemingen:

Koopwaar, bankwezen, verzekering, radio omroep, publiciteit, hotelwezen en onroerende goederen.

Vraag 7. De Kerk is niet gemengd in politiek.

Ezra Taft Benson, een lid van de Raad der Twaalf Apostelen, is op het ogenblik Minister van Landbouw. Hij heeft dit ambt sinds januari 1953.

Vraag 8. *Kerk Universiteiten.*

Inschrijving 1958-1959:

Brigham Young Universiteit, Provo, Utah	14.250
Ricks College, Rexburg, Idaho	1.413
L.D.S. Business College, Salt Lake City, Utah	1.302
Kerk College van Hawaïi, Laie, Hawaïi	407

Er zijn 7.822 studenten van niet-kerkelijke universiteiten ingeschreven in Church Institutes of Religion.

Vraag 9. De genealogische Bibliotheek in Salt Lake City wordt onderhouden door de Kerk, is de grootste in de wereld, en is voor iedereen open, ongeacht ras of geloof. De bibliotheek bevat 60.000 gedrukte uitgaven en 300.000.000 bladzijden microfilm. Deze „microfilming” gaat voort over de gehele U.S.A. en vele andere landen van de wereld, met een snelheid van 250.000 bladzijden per dag.

In Europa wordt het microfilmwerk van de Genealogische vereniging gedaan in Nederland, West Duitsland, België, Frankrijk en Engeland. De meeste documenten in Nederland zijn klaar.

Alle films van deze landen worden naar een Kerkelijk Microfilm laboratorium in den Haag gezonden, waar per dag 15.000 ft film wordt ontwikkeld. Vijftien mensen werken in dit laboratorium.

Dit werk zal ongeveer 25 à 30 jaar duren, voordat het gereed is.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft geen betaalde voorgangers. Het priesterschap wordt gegeven aan geschikte leden die alle religieuze vergaderingen leiden en het Evangelie prediken zonder enige betaling.

De zendingen zijn over het algemeen jonge mannen en vrouwen, die door de Kerk geroepen worden om twee of drie jaar van hun tijd te geven in de dienst van hun Kerk en worden naar alle delen van de vrije wereld gezonden. Zij betalen al hun eigen uitgaven en ontvangen geen betaling. Zij worden onderhouden door hun ouders thuis.

In de Nederlandse Zending en Noord België zijn op het ogenblik acht districten en 30 Gemeenten in de belangrijkste steden, in elk van deze Gemeenten worden Kerkdiensten gehouden of in tot de Kerk behorende gebouwen (17) of in gehuurde gebouwen.

„Toen werden te zamen vermaald het ijzer, leem, koper, zilver en goud, en zij werden gelijk kaf van de dorsvloeren des zomers, en de wind nam ze weg, en daar werd geen plaats voor dezelve gevonden; maar de steen, die het beeld geslagen heeft, werd tot eenen grooten berg, alzoo dat hij de geheele aarde vervulde. (Dan. 2 : 35).

ONVERSTOORBAARHEID

door Sterling W. Sill, Assistent van de Raad der Twaalven,

William James, de grote psycholoog van Harvard, heeft eens gezegd: „De essentie van het genie is te weten wat over het hoofd moet worden gezien”. Dat is ook de essentie van het leiderschap. Het is de essentie van een succesrijk leven. Geen enkele leider leidt een sterk, constructief leven zonder een beetje te stoten of gestoten te worden. Zelfs de voorzichtigste mens, die zich een weg door de wereld baant, loopt altijd de kans te kwetsen of gekwetst te worden.

Een van de grootste moeilijkheden van het leiderschap is onze algemene neiging om meer van de ergernissen, wonden en gegriefdheden op te pikken en te behouden in het leven dan wij behoren te doen. Deze karaktertrek plaatst zijn bezitter onmiddellijk in een ernstig nadeel, want er is geen belangrijke kunst zonder kalmte. De apostel Paulus beschreef de persoon met ideaal leiderschap als iemand, „die niet gemakkelijk boos te maken is”.

Hoeveel eigenschappen kunt ge bedenken die u meer kans op succes zullen geven dan die welke u in staat stelt zelfs onder de moeilijkste omstandigheden uw persoonlijk evenwicht te bewaren? Er is een aardig lang woord, dat dit vermogen beter weergeeft dan enig ander woord dat ik ken. Het is *onverstoorbaarheid*.

„Onverstoorbaar” betekent: „Niet tot opwinding te brengen”. Het betekent kalm en beheerst blijven, speciaal in noodgevallen en onder de druk van ernstige verwickelingen of tegenslagen. Een groot geleerde heeft eens gezegd: „Geen eigenschap staat zo hoog als onverstoorbaarheid”.

Sommige mensen hebben last van pijnlijke, ontijdige en onbeheerste uitbarstingen van hun temperament, van onbesuisde gevoelsexplosies. Het is zo gemakkelijk de kans op succes te verliezen, indien ergernissen binnen worden gelaten en oorzaak zijn dat men opgewonden, boos, twistziek, nors of wraakgierig wordt. Er zijn mensen, die hun gevoelens letterlijk op hun mouwen hebben staan.

Zij zijn voortdurend op de tenen getrapt en tonen spoedig een gemelijke stemming, waarvan de reacties variëren van vervelende geïrriteerdheid tot grote woede en wraakgierigheid.

Men hoort wel eens beweren, dat het wel goed is zo nu en dan „stoom af te blazen”. Maar zoiets doet men niet dikwijls of men moet eerst zijn begonnen met zijn bloedvaten en zijn zenuwstelsel op te blazen en

het succes van de organisatie, waarvoor hij verantwoordelijk is, weg te blazen. De oude wet, die zegt: „Die de goden verderven willen, slaan ze met blindheid”, is nog steeds van toepassing.

Zeer zeker is de schadelijkste karakterfout het spoedig gemelijk, pietereuterig en beledigd zijn. Dan wordt het „geven en nemen” in het leven een onoverkomelijke hindernis.

De mensen moeten het goed met elkander kunnen vinden, ondanks verschil van mening, tegenzin of zelfs tegenstand. Wij moeten leren deze situaties te behandelen zonder ons te ver uit onze koers te laten werpen. Wij behoeven een zekere mate van robustheid van geest om in staat te zijn eerlijk en onverstoorbaar ergernissen onder de ogen te zien. Het is tamelijk moeilijk om tegelijk dun van huid en groot van ziel te zijn. In de eerste plaats kan een weinig onverstoorbaarheid het opwellen van ergernissen vaak voorkomen.

Doch bedenk eens hoeveel onprettige situaties er kunnen ontstaan doordat sommige mensen niet in staat zijn een normale en noodzakelijke mate van oppositie of kritiek te behandelen. Anderen moeten herhaaldelijk worden bedankt en geprezen om actief te blijven. Het is voor een lichtgeraakt persoon gemakkelijk een benauwend gevoel van minderwaardigheid te krijgen of zelfs een vervolgingscomplex. Sommige mensen krijgen onbewust een soort sadistische voldoening door onaangename menselijke verhoudingen, doordat zij zich verbeelden martelaren voor een of andere zaak te zijn.

Een zeer kleine grief kan een reusachtige schaduw werpen over onze verbeelding. Het is heel gemakkelijk een verkeerd standpunt in te nemen door ons te verbeelden dat de dingen zijn, zoals ze niet zijn. Kleine veronachtzamingen kunnen worden vergroot totdat wij niet meer in staat zijn de dingen in het juiste licht te zien.

Onlangs sprak iemand uit een belangrijk beroep tot een vergadering van collega's. Hij gaf de indruk dat hun beroep door het publiek niet behoorlijk werd gewaardeerd en gesteund. Een zeker overheidspersoon had onrechtvaardige kritiek geleverd en de hoorders lieten dit niet alleen onder hun huid kruipen, maar zij namen het ook in hun bloedvaten en zenuwstelsel op. In ieder ernstig handgemeen is het een goed idee de tegenstander op armslengte te bevechten, maar deze mensen lieten hem binnen hun verdediging komen waar hij in staat was hun moreel te breken en hun beroepsvertrouwen te ondermijnen. De spreker sprak van „gewonde trots” en „beledigde waardigheid”. Hij meende dat slechte beweegredenen hun ten laste waren gelegd. Hij doordrong zijn hoorders van zijn mening dat zij „vernederd” en „gekleineerd” waren en hij zeide, dat sommigen van hen „dodelijk beledigd” waren. Dienengevolge was er een algemene epidemie van „laag moreel” in de groep zelf, alleen omdat zij niet wisten hoe hun geprikkeldheid te behandelen.

Soms kan een gehele natie een ongezond gevoel van vrees en minder-

waardigheid over zich laten komen met verwoestend gevolg. Iedere groep of enkeling, die succes verwacht, moet sterk van hart zijn. Indien wij een grote roeping hebben, moeten wij tenminste er zelf in geloven. Wij moeten niet toelaten, dat onze tegenstander zand in onze goed gestelde machine strooit.

Eens verklaarde iemand, dat hij beledigd was door een opmerking van een onnadenkend persoon. Een vriend zeide tot hem: „Heb je ooit gehoord, dat een adelaar werd beledigd door een spreeuw?” Maar wat te denken van een adelaar die voortdurend zijn moreel laat breken door het gekwetter van een paar niet op de hoogte zijnde en kritische spreeuwen? Denk eens hoe de eerste Christenen de tegenstand onder de ogen zagen. Zij gingen er niet bij liggen en werden niet ontmoedigd of legden het bijltje er bij neer bij het eerste gefluisterde woord van meningsverschil. Zij lieten de ergste vervolging zelfs niet tot zich doordringen. Integendeel: hun problemen verbonden hen en maakten hen sterker. Zoals de gewonde oester zijn schaal met een paarl herstelt, zo hadden de eerste Christenen geleerd hun ergernissen te kapitaliseren.

Wij moeten niet trachten ons doel te bereiken door onze oren voor kritiek te sluiten, noch ons daardoor voor een groot verlies laten stellen. Indien de kritiek juist is, behoren wij ons voordeel te doen met de terechtwijzing, indien niet juist, waarom zou die dan ons belangrijkste bezit, ons moreel moeten vernietigen en bovendien onbehagen en mislukking veroorzaken?

Een jongen die doet wat hij denkt dat hij moet doen, heeft kans een „papkindje” genoemd te worden. Maar bedenk hoe belangrijk het is dat deze jongen weet hoe hij moet handelen. Maar onze behoefte aan onverstoortbaarheid is niet tot de jeugd beperkt en die is ook niet alleen nodig in het conflict tussen goed en kwaad. Wij hebben haar nodig in situaties van alledag, die ons onnodig overstuur maken. Soms verliezen wij onze zelfbeheersing en handelen dan niet op de juiste wijze. Wij leven in een gemeenschap van stoer individualisme. Soms dreigen de dingen spaak te lopen en dan moeten wij niet zo teergevoelig zijn dat ons vermogen om goed te doen gevaar loopt. Jack Dempsey zeide eens, dat iedere bokser twee eigenschappen nodig had: ten eerste het vermogen om een flinke stoot toe te brengen en ten tweede het vermogen er een te incasseren. De eerste eigenschap zou van weinig waarde voor een bokser zijn, als hij niet tevens de tweede had. Zo is het leven ook. Er zijn heel wat mensen die mislukken, eenvoudig omdat zij „het niet kunnen nemen”. Bij iedere kleine onaangenaamheid zijn ze „uitgeteld”. De natuur helpt de schildpad met zijn problemen door hem te voorzien van een schild. Dat is een goed idee. Als de hard werkende olifant zou trachten zijn weg door het leven te banen met de huid van een baby, zou hij waarschijnlijk heel wat zere plekken oplopen, voordat hij aan het eind was. Een modern oorlogsschip is voorzien van een stalen pantser voor bescherming van de vitale delen. Zonder dat zou het weinig

kunnen uitrichten. Maar iedereen, die met mensen omgaat, moet zijn vitale plekken bedekken. Een weinig onverstoorbaarheid zal het gebruiken van waardevolle tijd om onze wonden te likken, onnodig maken.

Er schuilt een groot gevaar in te grote gevoeligheid. Wanneer sommige mensen een paar keer bezeerd zijn, zijn zij geneigd zich aan activiteit te onttrekken. Zij gaan niet meer naar de Kerk, enz. Anderen laten hun overtuigingen varen en worden zwak en slap. Nog anderen gaan tot het andere uiterste over en worden hard, ongevoelig en wraakgierig. Een van deze alternativen maakt een leider spoedig ongeschikt voor zijn dienst.

Generaal Robert E. Lee werd eens door President Jefferson naar zijn mening gevraagd over de bekwaamheid van een mede-officier. Generaal Lee beval hem van harte aan. Een andere officier nam hem terzijde en zeide: „Weet u niet, dat deze man heel lelijke dingen over u heeft gezegd”? Generaal Lee antwoordde: „Ja, dat weet ik, maar ik dacht dat de President mijn mening over hem vroeg en niet zijn mening over mij”.

Abraham Lincoln was een goed voorbeeld van onverstoorbaarheid. Hij zeide: „Indien ik zou proberen te lezen, laat staan te beantwoorden, alle aanvallen die op mij zijn gedaan, kon ik de zaak wel sluiten. Ik handel naar mijn beste weten en ik ben van plan dit tot het einde toe te doen. Als het einde mij in het gelijk stelt, dan is alles wat over mij is gezegd, van nul en gener waarde. Wanneer het einde mij in het ongelijk stelt, en tien engelen zouden zweren, dat ik gelijk had, dan zou dat geen verschil maken”.

Jezus ging verder dan Lincoln of Lee en gaf de grootste van alle voorschriften voor onverstoorbaarheid. Hij zeide: „Hebt uw vijanden lief, zeg hen, die u vervloeken, doe wel degenen die u haten en bid voor hen, die u geweld doen en u vervolgen. (Matth. 5 : 44). Aan Jezus werd gevraagd hoeveel malen wij moeten vergeven en Hij zeide: „Zeventig maal zeven malen”. Dat is veel, maar bedenk, dat deze houding onze eigen spanningen doet verminderen en ons voldoening schenkt en ons beter doet dienen. In onverstoorbaarheid, zoals in vele andere dingen, is Jezus ons beste voorbeeld. Hij bracht het verheven Offer toen Hem het smartelijkst onrecht werd aangedaan. Zelfs aan het kruis was Hij in staat te zeggen: „Vader vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen”.

Welk een groot verschil toont deze eigenschap in het leven van de Meester met die van sommigen van ons, die zo spoedig verbitterd worden. Velen zijn inactief geworden omdat zij dachten dat zij niet gewaardeerd werden en zo hun zegeningen over boord wierpen. Wat een goed ding zou het zijn, als de last van onze schouders kon worden genomen en wij ons over de mensen geen zorgen behoeften te maken. Het oordeel is aan God, niet aan ons. Het is aan ons om goed te doen.

LOKALE ORGANISATIES IN HET LEVEN GEROEPEN.

Ingevolge de ingrijpende veranderingen, die in de verschillende zendingsvelden van de Kerk gedurende deze maand hebben plaats gegrepen, is de volgende mededeling van de President van de Nederlandse zending aan alle districtspresidenten uitgegaan, welke mededeling ook in ons kerkelijk blad is opgenomen, opdat allen die dit lezen, van deze mededeling kennis kunnen nemen, die als volgt luidt:

Op dinsdag de 3de mei werd het Hoofdbestuur van de Zustershulpvereniging in de Nederlandse zending georganiseerd met:

Zuster Fawn W. Volker als presidente
Zuster Johanna Frölich als eerste raadgeefster
Zuster Maria A. Walthers als tweede raadgeefster
Zuster Wilhelmina A. Linneman als secretaresse.

Deze zusters worden onmiddellijk belast met de leiding van de zaken van de Z.H.V. in de Nederlanse zending.

Op woensdag de 4de mei werd het Hoofdbestuur van de Onderlinge Ontwikkelings-Vereniging van de Nederlandse zending met lokale leden van de Kerk als volgt georganiseerd:

Broeder Bernard LeFrandt, president
Broeder Bernard Van der Reijden, eerste raadgever
Zuster Annemarie H. Boom, tweede raadgeefster
Zuster Nora LeFrandt, secretaresse
Comitéleden: Zuster Johanna Van der Reijden
Zuster Annemarie H. Boom, M.mannen en arenleesters
Zuster Liahona Strietman, dansleidster met Br. Evert Koning als assistent
Zuster Wilhelmina A. Linnemann, toneelleidster met Zr. Johanna van Velzen als assistente
Elder John Anderson, Voorlopers met Br. Eekelschot als assistent
Zuster Jane Klyn, Bijenkorf met Zr. V. Boom als assistente
Zuster Erica Van Komen, sportleidster
Elder Ralph Waltman, sportleider (alleen voor de sportdag zelf)
Elder Jerry Schaffer en Elder James J. de Bry, kunstafdeling.

Deze broeders en zusters zullen de Elders Adrian P. van Mondfrans, Richard P. Van Dam en Richard S. Hixon helpen met de voorbereiding en leiding van de O.O.V. Conferentie in Juni, waarna zij de organisatie zullen overnemen en van die tijd af de O.O.V. aangelegenheden zullen leiden. Elder R. S. Hixson zal de zendingsadviseur van de O.O.V. zijn. Met deze twee onderorganisaties aldus samengesteld met lokale leden, zal er meer stabiliteit en durend verband zijn dan met een organisatie van Elders, die periodiek worden vervangen.

De organisatie van het Zondagsschoolhoofdbestuur zal nader worden bekend gemaakt.

J. HENRY VOLKER,
President van de Nederlandse Zending.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Jongkees, Merry Paul; 22 maart 1960 in Leiden.
Bontenbal, Tanja Karin; 3 april 1960 in Rotterdam Noord.
Bontenbal, Dorothy; 3 april 1960 in Rotterdam Noord.
Friedl, Arie; 10 april 1960 in Dordrecht.
Friedl, Huberdina Maria Louise; 10 april 1960 in Dordrecht.
Friedl, Marinus; 10 april 1960 in Dordrecht.
Schulders, Johannes George; 10 april 1960 in Dordrecht.

GEDOOPT:

Van Esweld, Elisabeth Petronella; 25 maart 1960 in Den Haag.
Andriessen, Maria Johanna; 8 april 1960 in Rotterdam Noord.
Rosseel, Henri Livin; 8 april 1960 in Oostende.
Bakker, Jan; 10 april 1960 in Groningen.
Bakker, Berendina; 10 april 1960 in Groningen.
Bakker, Berend; 10 april 1960 in Groningen.
Slachter, Hinderika; 10 april 1960 in Groningen.
Huizing, Jantje; 10 april 1960 in Groningen.
van der Meer, Hielkje; 10 april 1960 in Leeuwarden.
Mulders, Petronella; 13 april 1960 in Schiedam.
Mulders, Willem Marinus; 13 april 1960 in Schiedam.
Van Gilst, Helena Hendrika; 14 april 1960 in Den Haag.
Tammerijn, Maria Johanna; 14 april 1960 in Leiden.
Blanken, Jeanne Thenu; 15 april 1960 in IJmuiden.
Elkens, Saartje Louise; 15 april 1960 in Gouda.
Schenkels, Hendrikus Petrus; 15 april 1960 in Rotterdam Noord.
Waard, Jan; 15 april 1960 in Vlaardingen.
Waard, Suzanna Pieternella; 15 april 1960 in Vlaardingen.
Mandjes, Lanny; 15 april 1960 in Zaandam.
Visser, Mathhij; 15 april 1960 in Amsterdam.
Visser, Henriette Jacoba Susanna; 15 april 1960 in Amsterdam.
Zurburg, Andries; 15 april 1960 in Amsterdam.
Zurburg, Albertina Maria; 15 april 1960 in Amsterdam.
Heuperman, Willempje Wilhelmina; 15 april 1960 in Amsterdam.
Heuperman, Johannes Cornelis; 15 april 1960 in Amsterdam.
Smith, Marianna Catherina Amalia; 15 april 1960 in Amsterdam.
de Vries, Jan; 20 april 1960 in Rotterdam Zuid.
de Vries, Carla Adriana; 20 april 1960 in Rotterdam Zuid.
Van Vliet, Hendrika; 22 april 1960 in Rotterdam Noord.
Van Vliet, Carla; 22 april 1960 in Rotterdam Noord.
Van Vliet, Yvonne Catharina; 22 april 1960 in Rotterdam Noord.
Vonk, Aagje; 22 april 1960 in Oudewater.
Goudswaard, Gisela Gertrud Christel; 22 april 1960 in Rotterdam Noord.
Petersen, Hendrik Reindert Hubert; 22 april 1960 in Zeist.
Petersen, Frederika Gerritje; 22 april 1960 in Zeist.
Uyt den Boogaard, Edith; 22 april 1960 in Utrecht.
Wittebol, Jacobus Johannes; 22 april 1960 in Amsterdam.
Wittebol, Maria Louise; 22 april 1960 in Amsterdam.
Nijland, Agnes; 22 april 1960 in Amsterdam.
Gorter, Jacobus; 22 april 1960 in IJmuiden.
Meeues, Petrus René Theodoor; 24 april 1960 in Antwerpen.
Van Zwet, Franciscus Marius; 29 april 1960 in Den Haag.
Van der Put, Max Henning; 29 april 1960 in Den Haag.

GEORDEND:

Schulders, Carel Govert; 6 maart 1960 te Dordrecht als Leraar.
Streuper, Geert; 27 maart 1960 te Groningen als Ouderling.
Clarijs, Pieter Jan; 27 maart 1960 te Den Haag als Diaken.
Spek, Jillus; 20 maart 1960 te IJmuiden als Diaken.
Bakker, Berend; 10 april 1960 te Groningen als Diaken.
Swarts, René Alexander; 10 april 1960 te Amersfoort als diaken.
Gorter, Johannes Coenrades; 10 april 1960 te Den Haag als Diaken.
Fischer, Rudy Constantijn; 10 april 1960 te Den Haag als Diaken.
Van der Horst, Rudi Ludwig; 10 april 1960 te Den Haag als Leraar.
Rosseel, Henri Livin; 17 april 1960 te Oostende als Diaken.
Banis, Willem Frederik Hendrikus; 17 april 1960 te Rotterdam Noord, als Leraar.
Breuer, Frans Josef; 17 april 1960 te Rotterdam Noord als Diaken.
Mettrop, Hendrik Sebastianus Jr.; 17 april 1960 te Rotterdam Noord als Leraar.
Breuer, Heinz Johannes; 17 april 1960 te Rotterdam Noord als Diaken.
Streuper, Hilko; 17 april 1960 te Groningen als Diaken.
Croese, Dirk Daniel; 17 april 1960 te Groningen als Diaken.
Akkerman, Joep Peter; 17 april 1960 te Groningen als Diaken.

OVERLEDEN:

Radstake, Dina Wilhelmina; april 1960 in Arnhem.
Strates, Casparus Adrianus; april 1960 in Arnhem.

OVERGEPLAATST:

Van Wagoner, Brent J.; van Den Haag naar Utrecht als Districts- President.
Cuthbertson, Fred R.; van Apeldoorn naar Den Haag als Reizende Elder.
Porter, Gary R.; van Haarlem naar Den Haag als Reizende Elder.
Anderson, John S.; van Vlaardingen naar Haarlem als Zendingen Districts
Overziener.
May, Curtis I.; van Amsterdam naar Vlaardingen.
Ruppe, Clyde N.; van Eindhoven naar Apeldoorn.
Goff, Gary S.; van Zendingsschool naar Arnhem.
Spek, Teunis B.; van Zendingsschool naar Eindhoven.
Tesch, Gary P.; van Arnhem naar Amsterdam.
Johnson, Alvin D.; van Den Haag naar Antwerpen.
Brewster, Hoyt W.; van Rotterdam naar Den Haag als 2e Raadgever in het
Zendingen-Presidentschap.
Odle, Dion L.; van Dordrecht naar Rotterdam Noord als Districts President.
Warner, Kent; van Den Haag naar Hoofdkantoor als Reizende Elder .
Beede, Charles Q.; van Rotterdam naar Enschede.
Eastman, David A.; van Rotterdam Zuid naar Dordrecht.
Ochsenhirt, Fred H.; van Enschede naar Den Haag.
Osterhout, Ronald D.; van Den Haag naar Amsterdam.
Hison, Richard S.; van Rotterdam naar Den Haag.
Chatterton, Norman G.; van Amsterdam naar Hilversum.
Harmer, Paul A., van Hilversum naar Rotterdam.
Coppin, Thomas D.; van Den Haag naar Hoofdkantoor als Assistent
Zendingensecretaris.
Dabel, John D.; van Zendingsschool naar Den Haag.
Steinfeldt, Paul J.; van Hoofdkantoor naar Zendingsschool als Leraar.
Warnock, Richard B.; van Dordrecht naar Vlaardingen.
Eastman, Donald L.; van Amsterdam naar Dordrecht.
Warner, Keith; van Schiedam naar Amsterdam als Districts President.
Cheney, Gene W.; van Amersfoort naar Schiedam.

Hiatt, Ray L.; van Zendingsschool naar Nijmegen als Gemeente President.
De Haan, Greg C.; van Nijmegen naar Groningen als Districts President.
Garlick, Ronald W.; van Vlaardingen naar Amersfoort.
Fuhriman, Carole A.; van Zendingsschool naar Hoofdkantoor.
Hartman, Earl J.; van Utrecht naar Gouda.
Durrant, Ernest W.; van Gouda naar Utrecht.

AANGEKOMEN:

Fuhriman, Carole A.; van Logan, Utah.
Dabel, John D.; van Afton Wyoming.

Carole A. Fuhriman

John D. Dabel

VERTROKKEN:

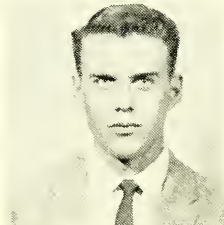
De Mik, Gary H.; Aangekomen 26 oktober 1957. Vertrokken 11 april 1960.
Werkzaam geweest: Haarlem, Den Haag, Zeist als Gemeente President
en Antwerpen als Districts President.

Ostler, Thomas Morris; Aangekomen 11 oktober 1957. Vertrokken 11 april 1960.
Werkzaam geweest: Delft, Rotterdam, Eindhoven als Gemeente
President en Utrecht als Districts President.

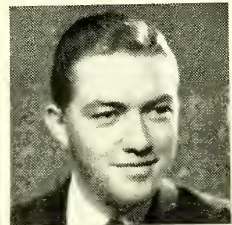
Van Boerum, J. Howard; Aangekomen 11 oktober 1957. Vertrokken 11 april 1960.
Werkzaam geweest: Rotterdam Noord, Den Haag als leraar in de
school en als Zendingsecretaris.

Gary H. De Mik

Thomas Morris Ostler

J. Howard Van Boerum

PRIESTERSCHAP

*Wier hart en handen zuiver zijn,
die door de Heilige Geest ontvingen
de heerlijkste begiftigingen,
en hoeden die in zielen rein,*

*Zij zijn het, die onz' angst en pijn,
de brand der zonden doen bedaren,
dat ziek' en kommer van ons varen
en grote smarten worden klein.*

*Wier oog en mond van liefde spreekt,
— de liefde Gods, die in hen daalde
en voorts hun vaste koers bepaalde —
wier woord de ban des duivels breekt,*

*Zij zijn het, door wie Christus smeekt:
„O, komt tot Mij, gij zwaar belasten. . .”
Hun heilig bidden, werken, vasten
dwongen u, satan, dat gij weekt.*

*Vaak zijn wij in 't geloven slap,
of dwalen af, worden onzeker,
maar nieuwe kracht, bij brood en beker
ontvangen wij door 't priesterschap.*

*Gezegend zij Gods priesterschap!
De mannen die het waardig dragen
moet ieder veel om bijstand vragen:
Zij leiden ons, van stap tot stap.*

Zuster „M.M.M.”

---

*Och, wie mocht wijs zijn hier beneden,
Hoe zou hij woekren met zijn schat!
Hoe zou hij elke dag besteden
Alsof de nacht geen morgen had!
Hij zou, wat eindigt, niet vergaren,
Het graan verzaamlen, niet het kaf;
Hij zou in lief noch leed vergeten,
Hoe kort de lijn is uitgemeten,
Die onze wieg knoopt aan ons graf.*

Frederik de Grootte.